

flere Gange har fremsat, at det, som bedst vil bevise, at vi heller ikke her behøve en ny Departements-Directeur, er, at vi kunne affasse alle Directeurer af vort hele Forvaltningsvæsen. Hele Kongeriget, som underordnet Stat, som Stat for særlige Anliggender, er i sig selv saa ringe, at det kan styres med et langt mindre Apparat, det gjøres kun stort ved det store Apparat, vi skulle have, alene fordi det er en Arv fra den Tid, da Staten styredes af den souveraine Konge, og den Slags Bestyrelse var tilstede, som kaldtes den collegiale. Departementscheferne ere ikke Andet end et uheldigt Arbejds fra den collegiale Bestyrelse, som ikke mere behøves nu. Naar den ærebe Minister iøvrigt mener, at en Omordning kunde være gavnlig, saa er jeg i den Henseende saa meget af hans Mening, at jeg selv har angivet den tidligere. Det vilde være langt nyttigere, om vi samlede under Et Kongerigets Finantsministerium, bestyret af en Mand, der alene var Kongerigets Finantsminister, og hvem Alt, hvad der henhører dertil, Overstyret, alle de Indtægter der paa nogen Maade indflyde i den kongelige Kasse, Alsignationsvæsenet osv., var underlagt, saa at vi altsaa havde en Mand, der stod sondret fra de andre Ministerier, og kom til at indtage den Post, som tidligere vilde være den allervigtigste i Ministeriet, at være vor Repræsentant ligeoverfor det Misbrug, som de andre Ministre gjøre af deres Indflydelse, forsaavidt de gjøre et Indgreb. Det Finantsministeren skal gjøre paa Statens Begne, det er, at hvergang en Minister begjærer Penge paa det nye Budget, paa den nye Finantslov, skal han være der og sige, det kan ikke faaes, han skal være den, der sørger for, at alle Krav indskrænkes indenfor det Nødvendige, saa at et Deficit ikke fremtræder og idetmindste ikke fremtræder uden at være forudsæet i Henshold til visse Bestemmelser, som ere neblagte i tidligere Love — deels i Finantsloven — det er et Punkt, som ligger mellem den ærebe Minister og mig — deels i andre Love, der indbrømme de Udgifter, der spaae dette Deficit, saaledes som Jernbaneloven fra ifjor til en vis Deel spaaer et Deficit for iaar, skjøndt jeg senere skal vise, at det er dog ikke saa. Naar jeg nu siger, at dette kan skee,

saa vil man indvende: Ja, men hvor skulle saa de øvrige Ministerier blive af? Vi maae jo see vor Fremtid i Die og den nærliggende Fremtid. Vi ere ilav med at organisere en Kirke; vi skulle grundlovmæssig komme til at udsandre en Kirke, men naar vi have en Folkekirke, saa svinder Kirkeministeriet sammen til overordentlig lidt, saa lidt, at det igunden ikke bliver andet end en Gjenstand for det juridiske Ministeriums Virksomhed at paasee, at de forskellige Kirker, Menigheder osv. blive indenfor deres rette Grændse, som staae mellem dem og Staten, idet deres religiøse Forhold skal være uangrebet og uanfægtet, og de behøve ikke at gaae paa Raad med noget særligt Ministerium desangaaende, og hvad Underviisningsvæsenet angaar, da vilde det ikke alene ikke være til Skade, men endog saa til Gavn, om det blev seet, at det er bedst en Communesag, der styres og ledes under Indenrigsministeriet og slet ikke staaer frem som saadan en egen særlig Entreprisefag for at undervise Folket, Befolkningen eller en Deel af Befolkningen i Staten. Naar det kom ind under Indenrigsministeriet, vilde det snart faae en naturligere Skikkelse end den, det kan faae, naar det holdes under et Ministerium, der er oprettet særlig for det, og derved trænges ind i en Virksomhed, som egentlig slet ikke tilkommer Statens og Regjeringen. Hvad nu Theatret angaar, som ogsaa er en af Underviisningsministerens Underviisningsgjenstande, da seer det ud til i denne Finantslov, som om vi nu kunde komme paa en reen Fod desangaaende. Jeg skal imidlertid ikke nu forstyrre de Holbergste „Manes“, jeg skal senere komme tilbage hertil, men under enhver Omstændighed trives Theatret i Almindelighed langt bedre under Indenrigsministeriet end under Cultusministeriet. Den nærværende Cultusminister har gjort en skøn Opfindelse, idet han har faaet en Mand, der for Tiden kan være en Slags Afleder for den offentlige Theaterorden og Synild, og han selv paa den Maade kan staae noget fri. Men hvorlænge troer den ærebe Minister, det kan vare, inden han, lig et Seil i Stormen, er blæst i Stumper og Stykker? Og saa vende de, der ville see Dands paa et Been og høre Triller, udgibte af fuld Hals, sig imod Cultusministeriet og det bliver